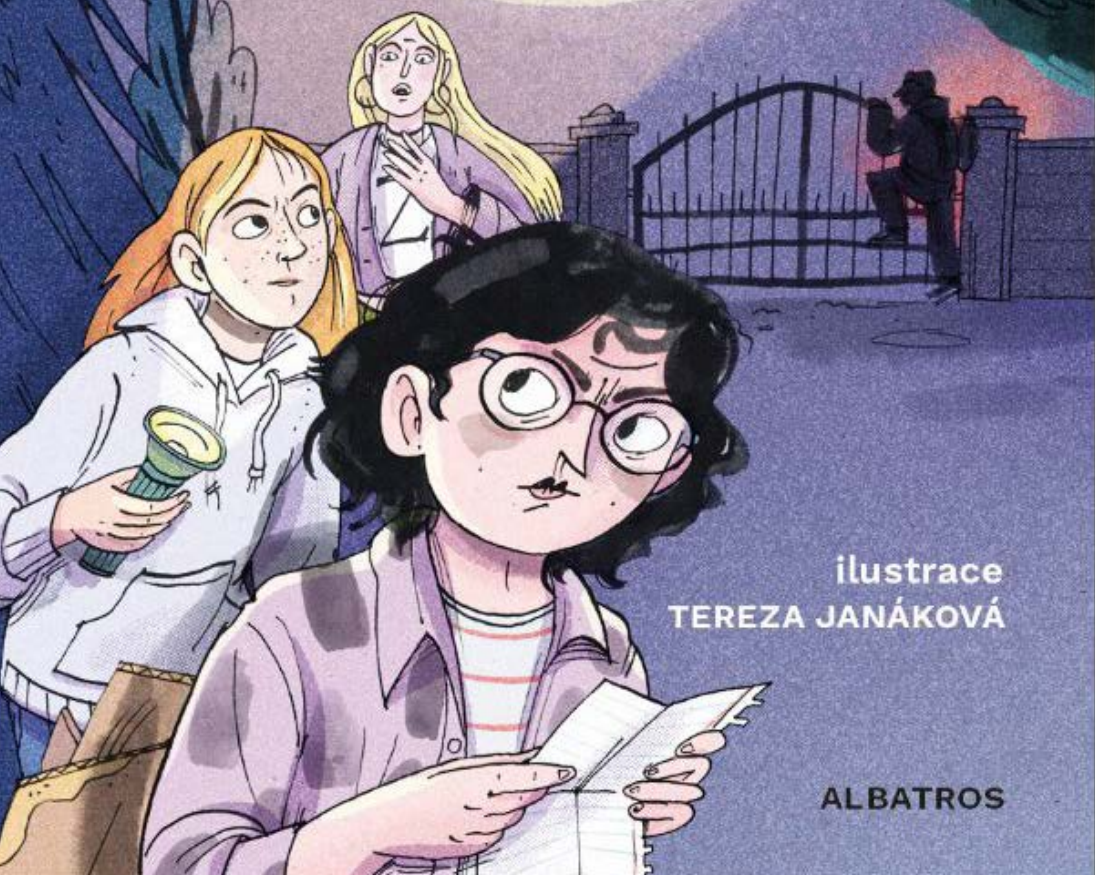

Kápézetka

PETR HUGO ŠLIK

ÚTULEK ZÁHAD

ilustrace
TEREZA JANÁKOVÁ

ALBATROS

Útulek záhad

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik

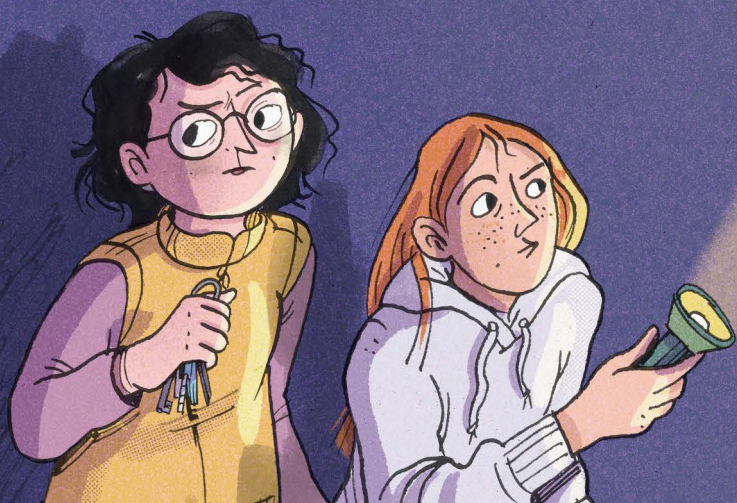
Útulek záhad – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ÚTULEK
ZÁHAD

PETR HUGO ŠLIK

ÚTULEK ZÁHAD

ilustrace
TEREZA JANÁKOVÁ

ALBATROS

**Psí útulek popisovaný v této knize nemá předobraz
v žádném reálném zařízení tohoto druhu. Autor
si je vědom toho, že skuteční provozovatelé psích
útulků jsou lidé zcela jiné povahy než zde vyličený
pan Berbr, a tato kniha má být ve skutečnosti
výrazem úcty k jejich obětavé práci.**

© Petr Hugo Šlik, 2026
Illustrations © Tereza Janáková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-00-08230-1
ISBN e-knihy 978-80-00-08239-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08240-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-08237-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

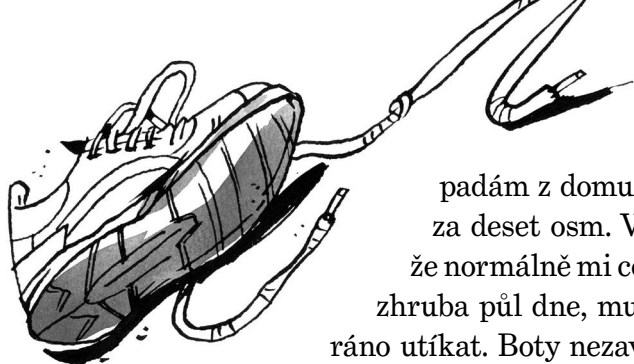
kapitola první

TA NOVÁ

Ká Tak já vám teda řeknu, jak to všechno bylo, ale musíte mě poslouchat a neskákat mi do řeči. To totiž nesnáším. Jsem v tom asi po mámě, ta taky říká, že to nemá ráda, a mě nebo bráchu (mám o čtvrt hodiny mladšího bratra Romana) za to vždycky sprdne. Přitom to sama dělá. Třeba když se začnu bránit, že pětku z fyziky jsem nedostala sama, ale měli ji skoro všichni ze třídy, hned mě přeruší, že ji nezajímá, co dostali ostatní, ale co jsem dostala já. No, to jsem odbočila.

Celá ta zamotaná historie začala na podzim. Byl zrovna takovej ten hezkej den, kterýmu se, nevím proč, říká babí léto. Bylo hezky jako o prázdninách, až člověku přišlo skoro divný, že jde do školy. Mně to teda přijde divný vždycky, ale to je jedno. Zkrátka, svítilo sluníčko a já jsem utíkala do školy, jako obvykle na poslední chvíli.

Každý den si říkám, že vstanu včas, abych se v klidu nasnídala, sbalila věci a ve škole se třeba stihla zeptat holek, jestli nebudeme z něčeho psát, že bych se na to ještě koukla. Tohle je ale jenom takovej ideální sen, ke kterému jsem se nikdy ani nepřiblížila. Ráno se mi nikdy nechce vstávat, táta za mnou musí jít do pokoje nejmíň stopadesátkrát, než konečně vylezu, a to ještě jen proto, že už nechci poslouchat jeho řeči o tom, jak „zase zaspím“. Další zdržení mě čeká, když hledám oblečení. Máma mi pořád říká, že si mám věci na další den připravit předchozí večer, ale to se mi nějak nedaří. Každý ráno tak musím hledat kalhoty a tričko (sukně nenosím!), což mi zabere asi tak dvě hodiny, i když máme docela malej byt. Snídani zhltnu vestoje, zuby si přejedu v totální rychlosti a pak už

padám z domu, většinou asi tak za deset osm. Vzhledem k tomu, že normálně mi cesta do školy trvá zhruba půl dne, musím skoro každý ráno utíkat. Boty nezavázaný, bunda rozepnutá a v aktovce učivo z předchozího dne.

Běhám ovšem dobře, jsem nejrychlejší ze třídy, takže to zpoždění většinou rychle doženu a posledních pár desítek metrů už zase můžu jít normálně. Ne že bych si myslela, jako některý holky od nás ze třídy, že běhat na veřejnosti je trapný, ale... No prostě ke škole už jdu radši běžnou chůzí.

Ten den, kdy jsem poznala Petru, to bylo přesně takový zbrklý ráno, který se od jiných zářijových rán lišilo jenom tím hezkým počasím. Cestou kolem mě jelo asi deset aut, ale žádný nebylo žlutý. Minula jsem paní Junkovou, která vedla do školky svoje dvojčata, na zastávce nějaký tři deváťáci čekali něco na mobilu a u vietnamský večerky se dva prckové z prvního stupně dělili o bonbony. Čekalo mě úmorných pět hodin školní výuky a odpoledne pak dramaťák, což bylo docela dobrý, bývá tam sranda. Na ten jsem se těšila, ale na školu pochoptitelně ne. Kupodivu jsem si vybavila, že hned první hodinu máme matematiku a že snad budeme psát nějakou písemku. Z čeho ta písemka bude, to už jsem si sice nevzpomněla, ale ono je to prašť jako uhoď. Matika mi fakt nejde.

Koukám, že jsem se zase nějak zakecala. Je fajn, že se mnou máte takovou trpělivost. Ale nebojte se, už se k tomu dostávám. Petru jsem totiž uviděla hned před školní budovou. Vystupovala tam právě z auta. A to auto bylo mimochodem žlutý.

Pé Ráno se mi ani nechtělo vstávat. Řekla jsem mámě, že mě bolí hlava, ale nezabralo to.

„Jen pěkně vylez z postele,“ řekla mi na to. „Uvidíš, že si rychle najdeš nové kamarádky.“

Mámě se to říká snadno. Pro ni se toho s naším stěhováním moc nezměnilo. Chodí do stejné práce a má pořád stejné kolegy. Jenom tam teď nedojíždí hodinu, ale hodinu a půl. Já jsem školu změnit musela, protože do našeho bývalého bydliště nejedí žádný spoj a máma mě nemůže pořád vozit autem. Když jsme tohle všechno před prázdninami probíraly, ani jsem moc neprotestovala. Vlastně jsem byla docela ráda, že ve své původní škole nebudu pokračovat, protože jsem si tam s nikým nijak zvlášť nerozuměla. Moji spolužáci byli divní. Kromě mobilů (holky) a minecraftu (kluci) je nic nebavilo. Zvířata znali jenom z televize. Psa měla akorát Julča a ta na něj děsně žárlila. Když jsme ho spolu šly venčit, ani mě nenechala držet vodítko. Byla jsem zkrátka ráda, že tam končím, jenomže to jsem si neuvědomila, že půjdu do nové školy a budu se muset zase seznamovat. To totiž úplně nesnáším. Seznamování. Některým holkám to nevadí, nebo to snad dokonce mají rády. Je pro ně snadné za někým přijít a říct třeba něco jako: „Ahoj, jak se jmenuješ? Já jsem Elizabeth, mám staršího bratra a miluju koně. Co ty?“ Já ale nic takového neumím. Když mám mluvit s někým, koho neznám, vždycky strašně zrudnu a nevím co říct. Tak většinou mlčím a vypadám u toho strašně hloupě a začnu se potit a vůbec... Nemám to ráda, no. Ach jo.

Takže proto se mi do nové školy vůbec nechtělo a mámin sluníčkový optimismus mi taky nepomohl. Naopak, celé to ještě zhoršoval. Alespoň jsem si na sebe vzala ty hezké žluté šaty, protože se v nich cítím trochu starší a to mě uklidňuje. Stejně jsem ale odchod z domu oddalovala, jak jen to šlo. Nakonec mě máma přeci jen naložila do auta a odvezla ke škole. Byl

nejvyšší čas. Když jsme pak kráčely tmavou chodbou k ředitelně, zrovna zvonilo na první hodinu. Máma se tím nenechala nijak znervóznět a já jsem byla jediné ráda, že moje dnešní utrpení bude o pár minut kratší.

V ředitelně nás přivítala paní ředitelka a potřásla si rukou nejdřív s mámou a pak se mnou. Měla na sobě béžový kostýmek, na červeno obarvené vlasy a takové ty brýle bez obrouček, co chci taky. Na okamžik jsem zadoufala, že mámě nabídne kafe a že třeba přijdu o celou první hodinu, ale to se bohužel nestalo. Bylo to jen takové to běžné dospělácké představování.

„Péťa je zařazená do šesté bé,“ vysvětlovala ředitelka mámě. „Třídu vede paní učitelka Modráčková. Je to zkušená pedagožka s dlouholetou praxí.“

„Kolik je tam dětí?“ zajímalo mámu.

„Dvacet pět. Dvanáct dívek a třináct chlapců. Jsou to moc hodné děti.“

No výborně, pomyslela jsem si v duchu. Tak to bychom měli *zkušenou pedagožku a hodné děti*. Už zbývá jenom *zařazení do kolektivu* a můžeme jít.

„To jsem ráda,“ řekla máma. „Víte, vzhledem k našim rodinným problémům... Myslím, že čím dřív si najde nové kamarády, tím lépe.“

„Ale to je samozřejmé. Nepochybuji o tom, že se zařazením do kolektivu u nás nebude mít nejmenší problém.“

Máma s ředitelkou se na sebe ještě jednou usmály a já jsem si v duchu odškrtnula další položku.

Za chvíli jsme vyšly ze dveří. Máma se mě pokusila chytit za ruku, ale já jsem se nenechala. Co kdyby nás někdo viděl? Ještě by to vypadalo, že jsem malá holka. Sešly jsme o patro níž a procházely další tmavou chodbou podél dveří jednotlivých tříd. Všimli jste si, že všechny školní chodby jsou stejné? Ať budete procházet jakoukoliv školou, všude bude na zemi

ošoupané lino a na dolní polovině stěn takový ten lesklý ná-
těr, který se snadno omývá vlhkým hadrem. Horní část stěny
bude natřená nejspíš na béžovo nebo na žluto a budou tam
viset různé diplomy nebo obrázky, které vyhrály nějakou vý-
tvarnou soutěž. Na stropě bude vrnět zářivka a ve stěnách
budou v pravidelných rozestupech výklenky s dveřmi do jed-
notlivých tříd. Na těch dveřích bude cedulka s římským čís-
lem a s písmenem a pod ní bude rozvrh hodin. Přesně tak to
vypadlo i tady, v mojí nové škole.

U jedné dveří se ředitelka zastavila a položila mi dlaň na
záda. Otočila jsem se na mámu a ta na mě povzbudivě zamá-
vala zaťatými pěstmi, jako že mi drží palce. Pokusila jsem se
na ni usmát, ale moc se mi to nepovedlo. Strašně jsem si přála,
aby se stalo něco, co můj příchod do nové třídy ještě o chvíli
zdrží. Třeba zemětřesení. Ale nestalo se nic. Ředitelka vzala
za kliku, otevřela dveře a tou dlaní, co mi před chvílí položila
na záda, mě před sebou postrčila dovnitř.

Ká Když vešla ředitelka do třídy s tou novou holkou, všem se nám ulevilo. Modráčková právě vysvětlovala určování nejvyšších společných dělitelů dvojciferných čísel (nebo něco, co takhle nějak znělo) a všem se nám kouřilo z hlavy. Trocha rozptýlení přišla vhod.

Ředitelka přešla ke stupínku a něco si tam s Modráčkovou špitaly. Ta nová holka zůstala stát u dveří jako solnej sloup. Každý si tak mohl v klidu prohlídnout její nemožný žlutý šaty, krátký černý kudrnatý vlasy a nezajímavej obličej, jehož nejvýraznějším rysem byly obludně velký brejle. Hned mi bylo jasné, že to u nás ve třídě nebude mít jednoduchý. Vondráček si na ní smlsne.

Když po chvíli ředitelka odešla, zavolala si Modráčková holku k sobě a položila jí ruku na rameno, což asi mělo být povzbudivý gesto.

„Děti, představuji vám vaši novou spolužačku, Petru Myškovou. Přistěhovala se k nám teprve nedávno. Věřím, že jí budete dobrými kamarády a se vším jí pomůžete.“ Pak se obrátila na tu nešťastnici a řekla: „Běž, vyber si místo.“

To ovšem nebylo moc taktický, protože když pak Petra procházela uličkou mezi lavicemi, dával každé, kdo seděl u stolu sám, dost výrazně najevo, že k němu si teda rozhodně sedat nemá. Vladka honem vyskládala na volnou půlku stolu hromadu sešitů a Iveta natočila prázdnou židli opěradlem do uličky. Podívala jsem se na Zuzku, se kterou sedím už od první třídy, co na to říká, ale ta se jen ušklíbla, jako že si to „ta nová“ zaslouží. Nakonec Myšička (bylo mi samozřejmě okamžitě jasné, že jí tu nikdo jinak neřekne) došla až k poslední lavici, co u ní nikdo nesedí, protože se jí viklají nohy. Tam si sedla a začala si z aktovky vybalovat věci.

Modráčková celou tu dobu něco zapisovala do třídnice. Teď konečně zvedla hlavu, zatleskala a vesele pronesla:

„Tak, můžeme pokračovat.“

Zbytek hodiny jsme pak hledali společný dělitele, ale já jsem se musela pořád ohlížet dozadu na Petru. Tvářila se, že děsně pozorně sleduje výklad, a svědomitě si zapisovala do sešitu. Když se naše pohledy setkaly, rychle sklopila oči. Chápana jsem, že jako nová se v naší třídě asi cítí trochu nesvá, ale zároveň mi připadalo, jako kdyby nám svojí odtaziťostí dávala najevo, že je lepší než my. Tak jsem si jí přestala všímat.

Po hodině mi Zuzka podávala kus papíru.

„Na. Tady máš pozvánku.“

„Jakou pozvánku?“

„No na tu přespávačku přece. Máma mi dovolila pozvat jen čtyři holky, ale to je v pohodě – Vladěce neřeknu.“

Na okamžik mi blesklo hlavou, že je trochu divný, jak snadno Zuzka hodila Vladku přes palubu, ale byla jsem hlavně ráda, že já jsem mezi pozvanýma, tak jsem to nijak nekomentovala.

„Tak super,“ řekla jsem místo toho. „Kdy to bude?“

„Za tejdén. Máš to tam napsaný.“

Celej zbytek dne jsem přemýšlela nad tím, jakej film si asi na přespávačce pustíme. Mě baví horory, ale Zuzku vůbec, ta má ráda nudný zamilovaný filmy. Musím to nějak vymyslet, nebo mě holky zase přehlasují.

Úplně jsem přestala vnímat učitele, takže jsem vyfasovala asi milion pěték.

Na tu novou holku Petru jsem úplně zapomněla. Když jsem si po poslední hodině balila věci do tašky a ohlídlá jsme se k její lavici, už tam nebyla.

Pé První den v nové škole byl přesně tak strašný, jak jsem čekala. Pozitivní na něm bylo jen to, že jsem se nerozbrečela. I když to bylo jen tak tak. Kluci si mě zatím nevšíмали, byla

jsem pro ně ještě moc nová, a tak si mě ani netroufli oslovit. Mezi kluky vládne takový neohrabaný hromotluk, kterému jeho kamarádi říkají Vondrc. Kromě dvou tří šprtů má ve své partě všechny kluky ze třídy.

Holky jsou takové ty typy v barevných legínách a v miniaturních tričkách, co vypadají spíš jako podprsenky. Jenom jedna z nich se trochu liší. Je středně vysoká, má dlouhé nazrzlé vlasy a pihovatý obličej. Jako jediná z holek na sobě měla džínny a obyčejné tričko. Myslím, že se jmenuje Karolína. Pořád na mě civěla, až mě to trochu znervózňovalo. Ach jo.

Když máma odpoledne přišla domů, hned samozřejmě začala vyzvídat, jaké to bylo v nové škole. Uklidnila jsem ji obvyklými řečmi, že to bylo v pohodě, že noví spolužáci jsou samí zajímaví a inspirativní lidi a že už se nemůžu dočkat, až tam zítra zase půjdu. Možná jsem to trochu přehnala, na chvíli to vypadalo, že máma poznala, že si vymýšlím, ale nakonec to nechala být a šla dělat večeři. Udělala řízky a to mi konečně zvedlo náladu. Řízky mám totiž ráda a vědomí toho, že je máma usmažila pro to, aby mi udělala radost, mě dojalo. Nesmím to mámě dělat těžší, než to má, umiňovala jsem si jako už tolikrát předtím. Sama má spoustu starostí a já jí nesmím přidělavat další. V té škole to prostě zvládnou, a hotovo!

Další dny to ale bylo horší a horší. Oslovení „Myšička“ jsem se dočkala hned ve středu a nezačal s tím nikdo jiný než Vondrc, o kterém jsem tou dobou už věděla, že se jmenuje Ota Vondráček. Když jsem šla po chodbě do jídelny, zaslechla jsem za sebou jeho nepřírozeně hluboký hlas: „Myšičko, myš, pojď ke mně blíž.“

Dá rozum, že jsem se nezastavila ani neotočila, ale ozvěna smíchu mých nových spolužáků mi ještě dlouho zněla v hlavě. Bylo mi jasné, že to nejhorší teprve přijde.

Ach jo.